

[Statsministeren]

indgang og investering – i overtal i forhold til de virksomheder, der ventede stigning. Men ved indgangen til 2. kvartal var de virksomheder, der ventede øget produktion, beskæftigelse, ordreindgang og investering, i klart overtal. Det er det, vi skal have fremmet.

Men selv om vi venter en fremgang i produktion og beskæftigelse, tør vi ikke regne med, at beskæftigelsesstigningen før engang i løbet af 1984 bliver stor nok og hurtig nok til at holde trit med den meget store tilgang, vi fortsat venter til arbejdsmarkedet. Derfor siger jeg også åbent, at vi ikke endnu kan regne sikkert med, at arbejdsløsheden i 1984 i gennemsnit bliver lavere end i 1983.

Man har i budgetredegørelsen skønnet en ledighed på 310.000 uden job i 1984, men det er klart, at et sådant skøn er baseret på en lang række vurderinger og forudsætninger og derfor er behæftet med en betydelig usikkerhed. De såkaldte økonomiske vismænd og OECD er med små variationer i forudsætningerne kommet til lidt højere ledighedstal for 1984 end budgetredegørelsens skøn. Men forskellen – det vil jeg gerne gøre opmærksom på i dag, for jeg synes, det er væsentligt – udgør omkring ½ pct. af den samlede arbejdsstyrke i vort land. Derfor har jeg vist lov at sige, at denne forskel på en halv procent ligger langt inden for den usikkerhedsmargen, man altid må regne med i forbindelse med prognoser af denne usikre karakter.

Regeringen har hele tiden, lige fra vi begyndte og frem til i dag, hvor vi gentager det, understreget, at det ville tage tid, inden de positive produktions- og beskæftigelsesvirkninger af den nye politik slog igennem, og at vi næppe kunne vente et omslag i udviklingen i arbejdsløsheden før i løbet af 1984. Det tror vi stadig på.

Hovedopgaven er selvfølgelig at få skabt et hundredtusindtal af nye job i erhvervslivet. Vi vil arbejde intenst for, at det sker hurtigst muligt, og vi tror, det lader sig gøre. Men jeg vil gerne understrege så stærkt, som det er mig muligt, at skal vi nå den positive udvikling i produktion og beskæftigelse, som vi forventer fra 1984 og frem, er det en ufravigelig forudsætning, at vi viderefører og udbygger besparelserne på de offentlige budgetter, at vi fastholder den indkomstpoltiske målsætning også ud over de første 2 år, og at

vi fastholder tilliden til, at der vil blive ført en stabil valutakurspolitik.

Der kræves udholdenhed, tålmodighed, og at vi fastholder den linje, der er lagt. Ny slinger i valsen vil ødelægge de resultater, der allerede er nået.

Det er nu næsten 9 måneder siden, firkloverregeringen begyndte sit arbejde. Regeringen håber naturligvis, at vi kan fortsætte dette arbejde uden afbrydelser i resten af valgperioden. Vi står nu midt i genopretningsarbejdet, og vi vil gerne have lov til at gøre det færdig. Det er vel ligetil. Vi har mødt stor forståelse, synes vi – vi mener, vi har mærket det på så mange, mange måder – for regeringens ny politik i befolkningen. Denne forståelse tror jeg næppe bliver mindre, efterhånden som de positive resultater melder sig.

Det er også en vigtig opgave at sikre, at vi kan bevare et samfund, der evner at leve op til sine sociale forpligtelser: at sørge godt for de mennesker, som vitterlig ikke kan klare sig selv. Den forpligtelse tror regeringen ikke at vi kunne leve op til på lidt længere sigt, hvis vi blev ved med at gældssætte landet udadtil og forøge statens indenlandske gæld og dermed rentebyrden. Blev vi ved med at forøge gælden i den hidtidige takt, ville der ikke gå mange år, før statens rentebyrde var blevet så stor, at det ville blive nødvendigt at spare så meget på de offentlige udgifter, at det ville betyde et chok og ville berøre selve ryggraden i vort sociale velfærdssystem.

Den situation er det for firkloverregeringen et mål at forhindre. Men vi tror, at det kun kan lade sig gøre ved at have styr på de offentlige udgifter. Når underskuddet ville være nået op på 80 mia kr., er det meget store besparelser, der må til, og vi er nødt til at spare dér, hvor udgifterne er. Hvor ellers? Hvis man var begyndt at rebe sejlene noget før, kunne vi være gået lempeligere til værks. Nu bliver vi nødt til at finde os i nogle besparelser på områder, hvor det naturligvis mærkes, men det sker, for at vi ikke skal blive tvunget til om et år eller to at skære dér, hvor det virkelig ville medføre menneskelige ulykker.

Jeg mener, at vi fortsat – også i dag, også nu, hvor vi er ved at afslutte et års folketingsarbejde, som har indeholdt en lang række justeringer – kan fastslå, at vi har et af verdens bedste sociale sikkerhedssystemer, og det vil vi gerne blive ved med at have. Men